

kam už Anička nedovidela. Ale s okuliarmi by mohla dovidieť.

„Ja sa chcem potápať! Ja sa chcem potápať!“

Anička z tašky nedočkavo vyťahovala plutvy a okuliare s rúrkou. V letku si všetky veci nasadila a dlhými krokmi vkráčala späť do mora. Až sa celá ponorila a začala plávať.

Bolo to úžasné! Ako plávala ďalej a ďalej, videla tam dole pod sebou mnoho zvláštnych rastlín a živočíchov. Zelené morské riasy a pichľavé chumáče čiernych ježkov, červené hviezdice a sunúce sa kraby, ďalšie krdle drobných rybičiek, a dokonca na ňu tíško zamrkali dve celkom veľké ryby s modrými pruhmi.

Anička s hlasným dýchaním prenikala do tichého podmorského sveta, ktorý žil ukrytý pod hladinou. Ale snáď tu nikomu nevadila, keď na ňu aj tie ryby priateľsky mrkli a plávali tesne okolo nej.

Mohla by si ich pohladit’?

Sotva na to pomyslela, jej pravá ruka sa naozaj niečoho dotkla. Fuj, brrr, toto ale nepripomínalo žiadnu rybu! Niečo tuhé a mäkké sa jej prisalo na zápästie a vzápätí ucítila reza-vú, pálivú bolesť.

Anička vyľakane zdvihla hlavu nad hladinu. Od samého zdesenia do seba vtiahla vodu z rúrky a rozkašľala sa. A čo uvidela? Odpornú fialovú rôsolovitú medúzu!

Okamžite musela späť k brehu.

Lenže keď sa otočila, uvidela kúsok od seba dve ďalšie. A napravo a naľavo tiež! Inde nemohla vyplávať, ocítila sa v obklúčení medúz.

To bola hrôza! Oproti tomu bola múmia s fialovým perím celkom smiešna.